

தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாட்டு நோக்கில் சோ.தர்மனின் 'சோகவனம்' சிறுகதை ஒரு பார்வை

மு. ஹரிதேவி அ *

அ தமிழ்த்துறை, உடுமலை அரசு கலைக்கல்லூரி, உடுமலை-642126, திருப்பூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா

Ecocritical Perspectives in Cho. Dharman's Sogavanam: A Tamil Literary Theoretical Approach

M. Haridevi a, *

^a Department of Tamil, Government Arts College, Udumalpet, Tiruppur-642126, Tamil Nadu, India

*Corresponding Author:
haridevi777@gmail.com

ABSTRACT

In the contemporary era of globalization, fundamental aspects of human civilization—including language, culture, nature, and biodiversity—are increasingly threatened by rapid environmental degradation and cultural transformation. The ancient Tamils lived in close harmony with nature, venerating sacred trees as temple shrines and revering animals, from the smallest creatures to elephants, as the divine vehicles of deities. This worldview reflected a profound respect for all living beings and a deep ecological consciousness. However, modern civilization, urbanization, and the influence of foreign cultural practices have gradually diminished humanity's affinity for nature. Driven by materialism and self-interest, forests and mountains are being destroyed to make way for industries, urban expansion, and high-rise constructions. Such environmental destruction has severely affected the habitats and survival of numerous species of birds and animals. The loss of forests has disrupted their food sources, nesting grounds, and ecological balance, yet these consequences often remain overlooked by society. Habitat destruction not only threatens the immediate survival of wildlife but also influences their behavioural patterns, reproductive success, and long-term genetic continuity. These ecological challenges underscore the urgent need for environmental conservation and biodiversity protection. The short story "Sogavanam," included in Cho. Dharman's short story collection Neerpazhi, powerfully portrays these environmental concerns by illustrating the devastating impact of ecological destruction on the lives of birds and other wildlife. The story raises awareness about the necessity of preserving forests and natural ecosystems while emphasizing humanity's ethical responsibility toward protecting all forms of life. This article analyzes Cho. Dharman's Sogavanam through the framework of Tamil literary theory proposed by T. Vijayalakshmi, focusing specifically on the five theoretical components of audience (ketpor), time (kalam), context (mattu), tradition (marabu), and purpose (payan). By applying these literary principles, the study explores the narrative's ecological vision, literary structure, and cultural significance, demonstrating how Sogavanam effectively combines environmental awareness with the enduring values of Tamil literary tradition.

Keywords: Dharman, Sogavanam, Vijayalakshmi, Ecocritical Perspectives

முன்னுரை

இலக்கியக் கோட்பாடு என்பது அந்தந்தக் காலத்தின் தேவைக்கும் சமூக அரசியலுக்கும் ஏற்ப அமைவதாகும். தொல்காப்பியத்திற்கு பாயிரம் வகுத்த பனம்பரனார் தொல்காப்பியர் செய்யுளை இணைத்துப்பார்த்து திறனாய்ந்து தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கியக் கோட்பாடு நூலை வகுத்தளித்துள்ளார் எனக் குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியத்திலேயே நம் புத்திலக்கியங்களை ஆராய்வதற்கான கோட்பாடுகள் இருப்பினும் பெரும்பாலானோர் மேலை இலக்கிய கோட்பாடுகளையே நாடிச் செல்கின்றனர்.

இலக்கிய கோட்பாடுகள் உருவாவதற்கு படைப்பாளியும் திறனாய்வாளர்களும் காரணமாக அமைகின்றனர். ஏனெனில் படைப்பாளி வாழ்க்கையிலிருந்து, தான் படைக்கும் இலக்கியத்தின் மூலமாகக் கொள்கைகளை முன்வைக்கிறார். திறனாய்வாளர் தான் திறனாய்வும் இலக்கியம் பற்றிய உரையாடல் மூலம் கொள்கைகளை வகுத்தளிக்கிறார். மேலை நாட்டில் அரிஸ்டாட்டில் தன் கால இலக்கியங்களை எல்லாம் திறனாய்ந்து அவற்றுக்கிடையே காணப்படும் பொதுக்கூறுகளை இலக்கியக் கொள்கைகளாகக் 'அரிஷ்டாட்டிலின் கவிதையியல்' என்ற நூல் மூலம் உலகிற்கு வழங்கினார்.

பேராசிரியர் த.விஜயலட்சுமி தொல்காப்பியர் செய்யுளியல் வழி மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட 34 செய்யுளுறுப்புகளில் கருத்து வெளிப்பாட்டு நோக்குடைய கூற்று, கேட்போர், காலம், கலன், முன்னம், நோக்கு, மாட்டு, எச்சம், பொருள் போன்றவற்றை ஆராய்ந்து தற்கால இலக்கியங்களை வாசிப்பதற்கு பொருந்திப் போகக்கூடிய பதினைந்து உறுப்புகளை பகுத்தார். அவ்வுறுப்புகள் குறித்து உரையாசிரியர்கள் மற்றும் திறனாய்வாளர்களின் கருத்துகளை ஒப்புமைப்படுத்தி தற்கால புத்திலக்கியங்களை திறனாய்வு செய்வதற்கான கோட்பாடுகளை கட்டமைத்துள்ளார். இக்கோட்பாடுகள் தொல்காப்பியத்தின் வழி உருப்பெற்றதால் இதனை 'தமிழ் இலக்கிய கோட்பாடு' என்று அடையாளப்படுத்துகிறார்கள்.

இன்றைய சூழலில் உலகமயமாக்கலின் பெரும்பிடியில் மொழி, பண்பாடு, இயற்கை, வன உயிரினங்கள் முதலிய அனைத்து கூறுகளும் அழிவுக்கு உள்ளாகி வருகின்றன. நம் முன்னோர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினை வாழ்ந்தனர். மரங்களைக் கோயில் தல விருட்சங்களாக வைத்து வழிபட்டனர். பிராணிகளான சின்ன மூஞ்சுறிலிருந்து பெரிய யானை வரை கடவுள்களின் வாகனங்களாக வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். உயிரினங்கள் மீதும் தாவரங்கள் மீதும் மிகுந்த அன்பு கொண்டவர்களாக விளங்கினர். ஆனால் தற்போது நாகரீக வளர்ச்சியினாலும் அந்நிய கலாச்சார மோகங்களினாலும் மனிதனுக்கு இயற்கை மீதான நேசிப்பு குறைந்து வருகிறது. தன் சுயநலத்தினாலும் பேராசையினாலும் காடுகளையும் மலைகளையும் அழித்து தொழிற்சாலைகளையும் அடுக்குமாடி கட்டிடங்களையும் கட்டிவருகின்றான்.

இக்காரணங்களினால் காட்டில் வாழும் விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் போன்ற பல உயிரினங்களின் அடிப்படை வாழ்வாதாரம் எந்த அளவிற்கு பாதிக்கப்படுகின்றது என்பதனை மனிதர்கள் கருத்தில் கொள்வதேயில்லை. இவ்வாறு இயற்கையின் கொடைகளான காடுகளையும் மலைகளையும் அழித்து வருவதனால் அதனை ஆதாரமாக கொண்டு வாழும் பறவைகள், விலங்குகளின் மரபு வாழ்வு எவ்வாறு பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றன என்றும் இச்சூழலியல் மாற்றத்தினால் பறவைகளுக்கு ஏற்படும் உணவு, இருப்பிட மாற்றங்கள் அவைகளின் எதிர்காலச் சந்ததிகளுக்கு ஏற்படும் மரபியல் மாற்றங்கள் போன்றவற்றை விளக்கி அதன் மூலம் உயிரினங்களை பாதுகாப்பதன் அவசியத்தையும் விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்துவதாக சோ.தர்மனின் நீர்ப்பழி சிறுகதை தொகுப்பில் உள்ள சோகவனம் சிறுகதையின் பொருண்மை அமைந்துள்ளது. த.விஜயலட்சுமி அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய கோட்பாடுகளிலிருந்து கேட்போர், காலம், மாட்டு, மரபு, பயன் போன்ற ஐந்து கூறுகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு சோ.தர்மனின் 'சோகவனம்' சிறுகதையினை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கேட்போர்

கூற்று யாரிடம் நடத்தப்படுகிறதோ அவர்தான் கேட்போர் என்பர். கூற்றுக்குரியோரே கேட்போராகவும் கருதப்படுவர். மக்கள் அல்லாத மரம், பொழுது, கார்காலம், மாலைப்பொழுது, பறவைகள், நெஞ்சு போன்ற அஃறிணை பொருட்களும் கேட்போராக இடம் பெறலாம் எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார்.

தொல்காப்பியர் கேட்போராக வாசகரைச் சுட்டவில்லையெனினும் ஒவ்வொரு இலக்கியப் படைப்பின் நோக்கமே வாசகரான கேட்போருக்கானதே என்பதனால் அதனைச் சுட்டவில்லை எனக் கருதலாம்.

த.விஜயலட்சுமி இன்னார் தான் கேட்போராக வர வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டை நீக்கி பொது நிலையில் கேட்போராக எடுத்துக்கொண்டு, கேட்போரை முதல்நிலைக்கேட்போர், இரண்டாம் நிலைக்கேட்போர், மூன்றாம் நிலைக்கோட்போர், நான்காம் நிலைக்கேட்போர் என நான்காகப் பகுத்து விளக்குகிறார்.

சோ.தர்மனின் 'சோகவனம்' சிறுகதை முதல் நிலைக்கேட்போருக்கானதாகவே அமைந்துள்ளது.

"முதல்நிலைக்கேட்போரான வாசகர் செயலற்ற கேட்போராகவே இருக்கிறனர். நிகழ்த்து நாடகங்கில் கேட்போர் பார்வையாளராக இருக்கும் பட்சத்தில் கேட்போரின் எதிராடல் நிகழ்வதுண்டு" (தமிழ் இலக்கிய கோட்பாடு ப.எண்-33) என்று செயலற்ற கோட்போராக இருக்கும் வாசகரை முதல்நிலைக்கேட்போராக த.விஜயலட்சுமி வகைப்படுத்துகிறார்.

படைப்பை வாசிக்கும் வாசகரே கதைச்சொல்லியின் கருத்தை கேட்கும் கேட்போராக செயல்படுகிறார். சோகவனம் சிறுகதையின் கதைசொல்லி பறவைகள் இடம்பெயர்வதால் அவைகளுக்கு ஏற்படும் அவல நிலைகளை பற்றி நேரடியாக வாசகரிடம் உரையாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

"விதையைப் புஷ்பிக்கும் பூமிக்கு முட்டையைப் புஷ்பிக்கும் கலை மறந்து போனது. விதைவேறு, முட்டைவேறா? விதைக்குப் பூமி, முட்டைக்குப்பறவை அப்படியானால் பூமியும் பறவையும் ஒன்றுதானே" (நீர்ப்பழி ப.எண்-513) என படைப்பாளி வாசகரிடம் சில வினாக்களை தொடுத்தும்,

"மரங்களற்றுச் செடிகளாகிப் போன வனங்கள் பல்வேறு மலர்களின் செளந்தர்ய நிறங்களும் மணங்களும் அற்ற வனம். பழங்களின் வாசனை இல்லாத வனம். கூட்டங் கூட்டமாயத் திரியும் காட்டு மிருகங்களற்ற வனம்" (நீர்ப்பழி ப.எண்-513) என்று சில இடங்களில் வனத்தின் அழிவினால் ஏற்பட்ட இன்னல்களை எண்ணி தன் மனக்குமுறல்களையும் வாகரிடம்/கேட்போரிடம் பகிர்ந்துகொள்கிறார்.

சோகவனம் சிறுகதையில் கோட்போரிடம் கதைசொல்லி சமூகத்தவறுகளை இடித்துரைத்துச் சொல்லும் பாங்கில் அமைந்துள்ளமையை காணமுடிகிறது.

காலம்

செய்யுளுப்புகளில் ஒன்றான காலம் என்பனை தனி செய்யுள் உறுப்பாகச் சுட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.

"இறப்பே நிகழ்வே எதிரது என்னும்

திறத்தியல் மருங்கின் தெரிந்தனர் உள்ளப்

பொருள் நிகழ்வு உரைப்பது காலம்" -(தொல்.செய்யுளியல்:நா.எண்:503)

என்ற நூற்பாவின் வழி நிகழ்காலம், இறந்த காலம், எதிர்காலம் ஆகிய முக்காலங்களில் உள்ள பொருள் நிகழ்வு உரைப்பது எனவும் சுட்டுகிறார். எனவே திணைக்குரிய முதற்பொருளான காலம் வேறு செய்யுள் உறுப்பான காலம் வேறு என்பது மேற்கண்ட நூற்பாவின் வழி விளங்கும்.

"...கதை சொல்லும் காலம், கதைக்குள் நிகழ்வுகளின் காலம், கதை முடியும் காலம் என்பனவும் உண்டு. சில கதைகளில் கதை சொல்லி நிகழ்காலத்தில் நின்றுகொண்டு இறந்த காலத்திலிருந்து

தொடங்கி நிகழ்காலத்திற்கு வந்து கதை சொல்லியைக் கடந்து எதிர்காலத்தில் முடியும்படியான கதைகளும் உண்டு” (தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடு ப.எண்-43) என்ற தமிழ் இலக்கிய கோட்பாட்டின் வழி சோகவனம் சிறுகதையை பகுத்தாயும் போது,

“..... மண் நீக்கி முளைவிடும் விதையெனத் தோடுடைத்துச் சூரியனின் இயற்கைச் சூட்டை குஞ்சுகள் பொரிக்கும் இடம் தேடிப் புறப்பட்டன ஜோடிக்கிளிகள்” (நீர்ப்பழி ப.எண்- 511) என நிகழ்காலத்திலேயே கதையைத் தொடங்குகிறார் கதைச்சொல்லியான படைப்பாசிரியர்.

“..... வனத்தைத் தேடியலையும் எஞ்சிய பறவைகள் எழுப்பும் பலவிதமான ஒலிப்பான் சத்தங்கள் மட்டும் விடாமல் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கின்றன வனங்களையும் கடந்து” (நீர்ப்பழி ப.எண்- 516) என நிகழ்காலத்திலேயே கதையை நிறைவு செய்திருக்கிறார்.

கதையின் இடையில் கிளிகளின் பசுமையான நிகழ்வுகளை சுட்டுமிடத்தில்,

“ஆக.....எவ்வளவு பெரிய இலவமரம் தன் தாய்வீடாயிருந்து..... பறவைகள் எல்லாவற்றையும் ‘வா வா’ என்று கையசைத்துக் கூப்பிடும் இரைகளை அலகு மாற்றிய பிறகு விருட்டெனப் பறந்து காற்றில் கலக்க எவ்வளவு தோதாயிருந்தது.”(நீர்ப்பழி ப.எண்-512) என நேர்கொட்டில் சென்று கொண்டிருந்த கதை இறந்தகாலத்திற்குள் சென்றுவிடுகிறது. மீண்டும் எந்த முன்னறிவிப்பும் இல்லாமல் ‘சந்நன வாசனை எங்கே போயிற்று’ என கதைத்தொடர்ச்சிக்குள் வந்துவிடுகிறார்.

வாகனங்களின் பேரிரைச்சலில் மிரண்டு வாழும் கிளிகளின் துயரநிலையினை விளக்குமிடத்து,

“இடியோ மின்னலோ பெரிய சத்தத்தையும் பயத்தையும் உண்டு பண்ணும் அந்த பயம் சமயத்தில் இரண்டு நாள் கூட மறக்கமுடியாமல் அடிவயிற்றைக் கலக்கும்” (நீர்ப்பழி ப.எண்-514) என மீண்டும் இறந்தகாலத்திற்கு சென்று “ஆனால் இங்கே சத்தமே வாழ்க்கையென்றாகிப்போயிற்று கிளிகளுக்கு” (நீர்ப்பழி ப.எண்-515) என நிகழ்காலத்தில் தொடர்கிறார் படைப்பாசிரியர். கால ஒத்திசைவு மாறி மாறி கூறினாலும் கதைப்பொருண்மைக்கு பொருந்தும்படியாகவே உள்ளது.

மாட்டு

செய்யுளுக்கு அதாவது இலக்கியத்திற்கே உரிய உறுப்பாக மாட்டு கூறப்படுகிறது.

“அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்

இயன்று பொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்

மாட்டு என மொழிப்பாட்டியல் வழக்கின்”-(தொல்.செய்யுளியல்:நூ.எண்:511)

என்னும் சூத்திரத்தின் வழி மாட்டு என்னும் செய்யுள் உறுப்பினை விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர். இதற்கு உரை தரும் இளம்பூரணர்,

“செய்யுளிடத்தே கூறப்படும் பொருள்கள் தொடர்நிலைகளால் சேய்மையிடத்தே நின்ற நிலையினும் அணுகிய நிலையினும் அவை தம்முள் இயைந்து பொருள் முடியும் வண்ணம் இயைந்துக் கூட்டி முடிக்கும்படி அமைவது மாட்டு என்னும் செய்யுளுறுப்பாகும்” (தொல்.செய்யுளியல்:ப.எண்:504) என விளக்குகிறார்.

உரையாசிரியர்களின் கருத்தினை ஒப்பிட்டு நோக்கிய த.விஜயலட்சுமி மாட்டு என்னும் கூற்றை,

“புத்திலக்கியத் திறனாய்வுக் கூறாக ‘மாட்டு’ என்னும் கூற்றை விரிவுபடுத்தும் போது செய்யுளில் உள்ள அதேநிலையில் கொள்ள முடிகிறது. இருப்பினும் ஒருகதைப்பிரதியில் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் மாறி இருக்கும் என்பதைவிட நிகழ்வுகள் முன்னும் பின்னும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.”(த.இலக்கியக்கோட்பாடு-ப.எண்-59) என விளக்குகிறார்.

நகரமயமாக்கலினால் வனம் தேடி அலைந்த இருகிளிகள் நெடுஞ்சாலையின் அருகில் இருந்த மொட்டைப்பனையில் தங்கியிருந்த போது,

"தூரத்தில் சிலமயில்களும் இன்னும் சில குயில்களும் இருபுறாக்கூட்டமும் இருக்கக் கண் படைப்படையாய் சென்ற சிட்டுக்குருவிக்கூட்டம் மொட்டைப்பனையை ஒட்டிப்பறந்தது." (நீர்ப்பழி ப.எண்-515) என்று கதையின் இடையில் மயில், குயில், சிட்டுக்குருவிக்கூட்டங்களைக் கூறிச்சென்ற படைப்பாசிரியர் கதையின் இறுதியில் அப்பறவைகளுக்கு ஏற்பட்ட அவலநிலையினைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் 'மாட்டு' இலக்கிய கோட்பாட்டை கையாண்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

"ரயில் வண்டியின் சத்தம் தங்களை நோக்கி அருகே நெருங்கி வந்தது... இரண்டு மயில் குஞ்சுகள் கூவிக்கொண்டே வருவதைக் கண்ணுற்றன..... சிலநாள் கழித்து நடுவனத்தில் ஆலைச்சங்கின் பயங்கர சத்தம் கேட்டது.... குயிலொன்று கூவிக்கொண்டு போன சத்தமது சிட்டுக்குருவிகள் ஊசிப்பட்டாசுகளாய் வெடித்துச் சிதறிச் சத்தமெழுப்பி மரக்கிளைகளுள் மறைந்து கொண்டன"(நீர்ப்பழி ப.எண்-516)

வாசகர் இந்நிகழ்வினை முன்னர் இடம்தேடி அலைந்த மயில், குயில், சிட்டுக்குருவியின் நிகழ்வோடு கொண்டு செர்த்து வாசிக்காவிட்டால் பொருள் புரியாது கதைத்தொடர்ச்சி இல்லாதது போல் இருக்கும். மேலும் 'சோகவனம்' என்னும் தலைப்பே மையக்கருத்துடன் சேர்த்து பொருள் கொள்ளும் பான்மையில் அமைந்துள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. அதாவது பறவைகளின் இனிமையான ஒலிகளுடன் வசீகரித்த வனம் வாகனம் ஆலைகளின் இரைச்சலை பிரதிபலிக்கும் மரங்களற்ற சோகவனமாக மாறுகின்ற அவல நிலையினைக் குறிக்கிறது.

சோகவனம் சிறுகதையில் மாட்டு எனும் உறுப்பு சொற்றொடர் நிலையிலும் கருத்தாக்க நிலையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மரபு

நம் முன்னோர்கள் ஒரு சொல்லைச் சொல்லியவாறே நாமும் சொல்வது மரபு எனப்படும். மேலும் பழமை, பரம்பரையாகப் பின்பற்றப்படும் பழக்க வழக்கம், செய்முறைகள் என்னும் பொருளிலும் வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் தொல்காப்பியர் செய்யுள் உறுப்புகளில் ஒன்றாக மரபினைக் கூறுமிடத்து,

"மரபே தானும்

நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன்று" -(தொல்.செய்யுளியல்:நூ.எண்:385)

என்று விளக்குகிறார்.

இச்சூத்திரத்திற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர்,

"மரபாவது தான் இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல்

வடசொல் என்னும் நாற்சொல்லின் இயற்கையானே

யாப்பின் வழிப்பட்டது" (தொல்.செய்.ப.எண்-426)

என விளக்குகிறார். அதாவது நால்வகைச் சொற்களையும் வழுவின்றி அமைக்கும் முறையே மரபு என்கின்றார். தமிழ் இலக்கிய கோட்பாட்டு முறையில் தவிஜயலட்சுமி,

"ஒரு குறிப்பிட்ட புத்திலக்கியப்படைப்பில்

மொழித்தளத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள அனைத்துக் கூறுகளையும்

மரபு என்னும் திறனாய்வுக் கூறினுள் ஆய்வு செய்யலாம்." (தமிழ் இலக்கிய கோட்பாடு.ப.எண்-71)

என்னும் கருத்து இங்கு எண்ணத்தக்கது.

பொதுவாக கிளி பேசும், குயில் கூவும், மயில் அகவும், குருவி கீச்சிடும் என்று தான் பறவைகளின் ஒலிமரபுகளைக் குறிப்பிட்டு வருகிறோம். ஆனால் சோகவனம் சிறுகதையில் பறவைகள், வனங்கள் அழிக்கப்பட்டு நெடுஞ்சாலை, தொழிற்சாலைகள், இரயில் நிலைகள் சார்ந்து

வாழ்த்தொடங்கியதால் அவ்வோசைகளை மட்டுமே கேட்டு பறவைக்குஞ்சுகள் அவ்வாறே ஒலி எழுப்பவும் கற்றுக்கொள்கின்றன.

இந்நிகழ்வின் மூலம் அப்பறவைகளின் இயல்பான மரபுசார்ந்த ஒலிகளுக்கு பதில் கிளிகள் வாகனங்களின் ஒலிப்பான் சத்தங்களையும், குயில்கள் ஆலைச்சங்கின் பயங்கர சத்தத்தையும் ஃபாக்டரிகளின் சத்தத்தையும் மயில்கள் ரயில் ஒலிப்பான் சத்தத்தையும் எழுப்புவதாகக் கூறி பறவைகளின் இயல்பான வாழ்வினை பாதித்த மனிதர்களின் செயல்பாடுகளை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் படைப்பாளி.

இங்கு மரபு என்னும் கோட்பாடு பொருந்தாமல் முரணாக இருப்பினும் எதிர்காலத்தில் மனிதர்களின் செயல்பாடுகளால் நிகழப்போகும் விளைவுகளை எடுத்துக்கூறி அவ்விளைவுகளைத் தடுப்பதற்கான உத்தியாக இம்மரபு மீறலை படைப்பாளி கையாண்டுள்ளார் எனக்கருதலாம்.

பயன் ஒரு செயலினைச் செய்வதனால் ஏற்படும் நன்மையினைப் பயன் என்று கூறுவர். தமிழண்ணல் பயன் என்பதனை,

"பயன் என்பது சொல்லிய பொருளால் பிறிதொன்று

பயப்பச் செய்தல்"(தொல்.இலக்கியகொள்கைகள்:பாகம்:2:ப.எண்-197)

என விளக்குகிறார். தொல்காப்பியர் செய்யுள் உறுப்புகள் 34-ல் 19-ஆம் உறுப்பாகப் பயனை குறிப்பிடுகிறார்.

"இனி நனி பயக்கும் இதனான் என்னும்

தொகை நிலைக் கிளவி பயன் எனப்படுமே" (தொல்.செய்யுளியல்:நூ.எண்:504)

இச்சுத்திரத்திற்கு உரை கூறும் இளம்புரணர்,

"யாதானும் ஒரு பொருளைக் கூறிய வழி இதன்பின்பு

மிதனைப் பயக்குமென விவரித்துக் கூறாது முற்கூறிய சொல்லினாலே

தொகுத்தக் கூறுதல் பயன் எனப்படும்"(தொல்.செய்.ப.எண்-501)

என எடுத்துரைக்கிறார். பயன் என்னும் உறுப்பினை தமிழ் இலக்கிய கோட்பாடாக கூறும் த.விஜயலட்சுமி ஒரு இலக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டவை வழியாக வாசகர் அறிவாலும் தன்னுணர்வாலும் அனுபவத்தாலும் உய்த்துணர்ந்து அறியக்கூடிய ஒரு கருத்தை நாம் பயன் என்று வரையறுக்கலாம். அதாவது, "இவ்விலக்கியப் படைப்பு வழி இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன் என்று ஆசிரியர் நேரடியாகக் கூறாமல் தமது கருத்தைப் பாதித்திரங்களின் மூலமாகவோ நிகழ்வுகளின் வழியாகவோ மறைமுகமாகப்பதிவு செய்வதைப் பயன் என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம்."(தமிழ்.இ.கோ.ப.எண்-74) என இயம்புகிறார்.

இதனடிப்படையில் 'சோகவனம்' சிறுகதையை ஆராயும் போது சோகவனம் தூழலியல் சார்ந்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

".....வனத்தைத் தேடியலையும் எஞ்சிய பறவைகள் எழுப்பும் பலவிதமான ஒலிப்பானின் சத்தங்கள் மட்டுமே விடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன வனங்களையும் கடந்து"(நீர்ப்பழி ப.எண்-516) என்று கதையினை முடிக்கும் கதைசொல்லி, எஞ்சிய வனங்களையும் அழித்து கட்டடங்களை உருவாக்கும் சமூகத்தின் மனசாட்சி அற்ற செயல்பாடுகளினால் வனத்தையே ஆதாரமாக கொண்டு வாழும் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளுக்கு ஏற்படும் துயர நிலையினை விளக்கி வனங்களையும் வன உயிரினங்களையும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் சமூக அக்கறையையும் வாசகர் மனதில் விதைப்பதாக 'சோகவனம்' சிறுகதையை அமைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

தொல்காப்பிய செய்யுள் உறுப்புகள் முப்பத்தி நான்கில் புத்திலக்கிய வாசிப்புக்குரியதாக கருதத்தக்க பதினைந்து உறுப்புகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு த.விஜயலட்சுமி தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடு என்னும் நூலைப்படைத்துள்ளார். அக்கோட்பாடுகளிலிருந்து கேட்போர், காலம், மாட்டு, மரபு, பயன் ஆகிய ஐந்து கூறுகளை முதன்மையாகக் கொண்டு 'சோகவனம்' சிறுகதை பொருண்மையோடு பொருத்திப் பார்க்கப்பட்டு அக்கூறுகளோடு பொருந்திவரும் சிறப்புகள் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. சோகவனம் சிறுகதை நான்குவகை கேட்போரில் முதல்நிலைக்கோட்போருக்கானதாக அமைந்துள்ளது. காலம் மாறி மாறிக் கூறப்பட்டாலும் கதைப்பொருண்மைக்கு பொருத்தும்படியாக அமைந்துள்ளது. சூழலியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த மரபை உடைத்து மரபு மீறலைப் படைப்பாளி கையாண்டுள்ளார். இச்சிறுகதையின் பயன் வாசகரிடம் சூழலியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு அமைகிறது.

References

தர்மன், சோ (2020) நீர்ப்பழி முதல் அறுபத்தெட்டு கதைகள் வெளியீடு அடையாளம், புத்தாந்தம்.

விஜயலட்சுமி, த (2019) தமிழ் இலக்கியக்கோட்பாடு புவரசி வெளியீடு

கௌமாரீஸ்வரி, எஸ் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை, சென்னை

தமிழண்ணல், (2012) தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கைகள் பாகம்-2 செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2026. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License